

FNs Udviklingsprogram, og henviste til, at den betydelige stigning i Danmarks bidrag for 1969 til UNDP netop var motiveret af forventningen om øgede behov inden for industrisektoren. Samtidig anførtes muligheden for projekter finansieret af bilaterale danske bistandsmidler, og man kunne i denne forbindelse henvise til de i Danmark i samarbejde med UNIDO arrangerede kurser. Endvidere understregedes betydningen af udarbejdelsen af et langtidsprogram. Der opfordredes til udvidet samarbejde med de regionale økonomiske kommissioners industriattachéer og udtryktes tilfredshed med placeringen af „field advisers“ ved UNDPs stedlige repræsentanter. Dette ville bl. a. betyde en styrkelse af UNIDO som det koordinerende organ på industriudviklingsområdet.

Sverige udtalte, at UNIDOs styrelsesråd stadig stod over for tre hovedspørgsmål: finansiering, organisation af styrelsesrådets møder og sekretariatets opbygning. Sverige henviste til stigningen i sit årlige bidrag til UNDP og mente, at en øget aktivitet fra UNIDOs side automatisk ville medføre bevilling af en større andel af programmets midler; man så gerne, at midlerne under Special fonden for industriel Udvikling (SIS) indarbejdedes i UNDP-systemet; UNIDO burde måske kunne bruge af UNDPs betingede bevillinger. Fra svensk side tillagde man oprettelsen af en arbejdsgruppe for programlægning og koordination inden for UNIDOs styrelsesråd stor betydning, idet den kunne forberede og lette arbejdet for rådet. UNIDO burde ikke væsentligt øge sin regulære stab, men benytte sig af ekspertise udefra.

Finland understregede, at UNIDO burde være en handlingsorienteret organisation, og pegede på samarbejdsmuligheder med FAO inden for landbrug, skovbrug og fiskeri. UNIDO havde også en rolle at spille inden for industriel lovgivning og licensaftaler. også Finland fandt, at UNDP måtte være hovedfinansieringskilden. I Finland var det for øjeblikket under overvejelse at oprette en national UNIDO-komité.

Fra *vestlig side* blev der i øvrigt stort set udtalt tilfredshed med UNIDOs arbejde. Oprettelsen af arbejdsgruppen for programlægning og koordination blev fra alle sider hilst velkommen, ligesom udsendelsen af et

stigende antal industrielle rådgivere til stedlige UNDP-kontorer.

Alle vestlige indlæg gav udtryk for den opfattelse, at UNIDO for hovedpartens vedkommende skulle finansieres gennem UNDP. De vestlige lande udtalte sig imod den fremgangsmåde, der var valgt ved forhøjelsen til \$ 1,5 mill. af den del af FNs regulære bistandsprogram, som allerede under den 22. Generalforsamling var sat til side til UNIDO-projekter. Italien og Østrig udtalte sig positivt over for forslaget om at yde frivillige bidrag direkte til UNIDO.

USA havde intet at indvende mod, at man i forbindelse med den under SIS ydede hjælp så bort fra modtagerlandets betaling af lokale omkostninger, men der burde tages stilling i hvert enkelt tilfælde. *Østrig* fandt, at UNIDO burde koncentrere sig på følgende tre hovedområder: koordination, operationelle aktiviteter og industrifremmende foranstaltninger. Disse sidstnævnte foranstaltninger måtte være et nødvendigt supplement i betragtning af, at UNIDO selv kun kan udføre en brøkdel af opgaverne. *Nederlandene* gav meddelelse om, at man havde fulgt henstillingen fra det internationale industrisymposium om oprettelse af en national UNIDO-komité. *Frankrig* koncentrerede sig i første række om arbejdsprogrammet, som endnu kun bestod af en samling forskelligartede projekter; et velgennemarbejdet program ville af sig selv give flere midler til organisationen.

Udviklingslandene udtrykte tilfredshed med UNIDOs arbejde, men bekymring over organisationens finansielle stilling. UNIDO skulle have en større andel af UNDPs midler, ligesom flere lande burde yde frivillige bidrag direkte til organisationen. Endvidere argumenterede disse lande for forhøjelsen af UNIDOs andel i FNs regulære bistandsprogram, som selv ikke på det nye niveau på \$ 1,5 mill. ville være tilstrækkeligt til at dække alle indkomne ansøgninger om bistand. Nogle af udviklingslandene udtalte sig kritisk over for oprettelsen af arbejdsgruppen for programlægning og koordination, som man frygtede ville indskrænke styrelsesrådets og eksekutivdirektørens beføjelser. UNIDOs rolle i det 2. udviklingsår understregedes. *Ghanas* repræsentant var utilfreds med udform-